

Arrest

nr. 259 470 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 19 oktober 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.2.1. Verzoeker verwijst vooreerst naar de in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen om binnen de versnelde procedure een beslissing ten nemen en hij betoogt dat de termijn niet werd gehonoreerd aangezien hij reeds op 18 augustus 2019 een verzoek om

internationale bescherming indiende. Hij stelt tevens vast dat de redenen niet werden meegedeeld voor het niet respecteren van de termijn.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien voormelde termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoeker beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. Dit heeft geen bevoegdheidsverlies tot gevolg en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Met betrekking tot verzoekers verwijzing in dit verband naar artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat in bepaalde gevallen in de beslissing tot verwijdering, van de voorgeschreven termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken, dient erop gewezen dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt.

De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

3.2.2. Verzoeker hekelt vooreerst het motief van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoekers gedrag en dat van zijn moeder onverenigbaar zijn met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal geeft aan: "U verklaarde immers dat de problemen met E. H. al aanslepen sinds vijf of zes jaar geleden, enkele maanden na het ongeval dat uw vader veroorzaakte (CGVS, p. 8-9). Dit probleem vormde de aanleiding voor uw vertrek naar Zweden in 2015 (CGVS, p. 7). Toch keerde u vanuit Zweden terug naar Servië. In 2017 reisde u naar België en diende ook hier een verzoek om internationale bescherming in, om dezelfde redenen die u bij uw huidige verzoek aanhaalt (CGVS, p. 7) – inmiddels was uw vader overleden en had u ook problemen met de eigenaar van de grond waar jullie woonden (CGVS, p. 11). Opnieuw keerde u al na korte tijd terug naar Servië."

Naar de mening van verzoeker was zijn terugkeer tweemaal ingegeven door de zorg voor zijn ouders en hij verwijst hierbij naar de zorg voor zijn vader die overleed in 2016 en naar de bijstand die zijn moeder nodig had, waaraan hij toevoegt dat zij hem achterna reisde. Verzoeker gaat met zijn betoog echter voorbij aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in dit kader dat verzoekers moeder ook al alleen was op het moment dat hij naar België vertrok en dat hij haar bovendien in 2018 opnieuw alleen achterliet om in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De commissaris-generaal merkt tevens terecht op dat verzoeker meermaals zijn ouders/moeder alleen achterliet in plaats van dat zij eveneens het land ontvluchtte(n) daar zijn moeder nu beweert om dezelfde redenen haar leven te vrezen als die waarvoor verzoeker al driemaal een verzoek indiende. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker tweemaal terugkeerde naar zijn land van herkomst zonder de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming af te wachten en dat hij vervolgens opnieuw in dezelfde woning introk waar hij problemen kende, een houding is die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers houding en het feit dat hij lijkt te 'kiezen' waar hij om internationale bescherming vraagt, klemmt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

3.2.3. Verzoeker betoogt verder dat wat het eigendomsconflict betreft, een onderscheid dient te worden gemaakt tussen wie de eigenaar is van de grond en wie de eigenaar is van de woning. Naar zijn mening wordt dit onderscheid onvoldoende gemaakt in de bestreden beslissing. Hij beklemtoont dat zijn familie slechts een eigendomsrecht heeft op de woning en dat de grond toebehoort aan de vriend van zijn overleden vader. Hij stelt tevens dat hij als man werd aangesproken, zijn moeder niet rechtstreeks werd geconfronteerd met de eisen en dat het voor hem onmogelijk is om gevolg te geven aan de eisen van de eigenaar van de grond waardoor de vrees reëel is dat zij geen gebruik meer kunnen maken van de woning, onder meer doordat de woning zou afgebroken worden.

Met zijn betoog slaagt verzoeker er echter niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal motiveert immers onder verwijzing naar de verklaringen

dienaangaande op goede gronden dat het eigendomsconflict dat verzoeker beschreef van een heel andere aard was dan hetgeen zijn moeder aanhaalde. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door verzoeker en zijn moeder over dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Verzoeker gaat echter niet in op de concrete vaststellingen, minstens laat hij na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

3.2.4. Betreffende het tweede conflict, met E. H., spitst verzoeker zijn betoog in zijn verzoekschrift toe op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij het conflict met E. H. niet heeft aangehaald tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hiermee geconfronteerd, antwoordde verzoeker dat het een kort interview was en dat hij de tolk niet goed had begrepen. De commissaris-generaal wijst er echter terecht op dat aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker werd gevraagd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen waarop hij antwoordde dat het goed was verlopen, dat hij er geen opmerkingen over had, dat hij de tolk toen goed had begrepen en dat hij er alle elementen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende, had weergegeven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar “de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waarbij verzoeker aangaf dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, dan wel dat er sprake is van een reëel risico op het bestaan van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.” en stelt dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken hieraan geen afbreuk doet, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dit zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er in hoofde van verzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar verzoeker herhaalt dat hij kort diende te antwoorden op de vragen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, aldus redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldde.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt verder dat zijn verklaring hem werd voorgelezen in het Albanees. Ook werd de vraag gesteld: “Heeft u nog iets toe te voegen?” waarop het antwoord “Neen” luidde en werd het verslag door verzoeker ondertekend. Verzoeker had de mogelijkheid bijkomende opmerkingen te maken. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid was om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker geenszins kan overtuigen waar hij stelt dat de bewijswaarde van zijn handtekening bijzonder relatief is aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman, en de Nederlandse taal niet machtig is. Vooreerst is er geen enkele wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht asielzoekers voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman op de Dienst Vreemdelingenzaken met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Daarnaast werd, zoals eveneens aangegeven in de bestreden beslissing, verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd verzoeker bijgestaan door een tolk en was een raadsman aanwezig. In hun aanwezigheid antwoordt verzoeker op de vraag: “Hoe verliep uw gehoor op de DVZ?": “Goed” en hij antwoordt geen opmerkingen te hebben bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Eveneens geeft verzoeker uitdrukkelijk aan dat hij de tolk toen goed had begrepen en dat hij er alle essentiële elementen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende had weergegeven. Waar verzoeker aangaf dat het kort was, weze het herhaald dat dit geen afbreuk doet aan de redelijke

verwachting dat verzoeker alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldde, hetgeen hij uitdrukkelijk bevestigde.

In de mate verzoeker beweert dat er sprake zou zijn geweest van een communicatieprobleem met de tolk, wijst de Raad er dan ook op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen.

De Raad benadrukt tevens dat waar verzoeker aanhaalt dat de leiding van het onderhoud volledig in handen lag van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken zonder enige controle en waarvan verzoeker volledig afhankelijk was, het gehoorverslag op de dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Zoals door de commissaris-generaal op pertinente wijze opgemerkt, beschreef verzoeker enerzijds op vrij uitgebreide wijze het grondconflict en anderzijds niets over een ongeval, een schadevergoeding of iemand genaamd A. H. De Raad ziet niet in hoe verzoekers betoog een verklaring kan bieden voor enerzijds het uitvoerig uiteenzetten van het eigendomsconflict en anderzijds het stilzwijgen over het conflict met E. H. Verzoeker biedt hoe dan ook met zijn – veeleer theoretisch – betoog geen (afdoende) verklaring of rechtvaardiging voor het bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van belangrijke informatie met betrekking tot de kern van zijn relaas.

3.2.5. Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker poogt de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing geformuleerde vaststellingen te ontkrachten of te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. Deze doen dan ook wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.6. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog stelt dat hij bij een terugkeer naar Servië louter door zijn aanwezigheid als etnisch Albanees aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingen en verwijst naar de problemen die hij reeds had in Servië, wijst de Raad op volgende motieven van de bestreden beslissing: "Wat betreft uw verklaring dat een ander probleem dat u ondervond was dat u Servisch staatsburger bent en van origine Albanees (CGVS, p. 8), wordt vastgesteld dat dit probleem er uit bestond dat men u vroeg waarom u geen Servisch sprak en dat u een stempel van Kosovo in uw paspoort had, maar dat u verklaarde verder geen problemen te hebben als Albanees in Servië (CGVS, p. 14). Ook uw moeder verklaarde dat zij, buiten het door haar beschreven probleem met een buurtbewoner, geen problemen kende in Servië (CGVS moeder, p. 16)." Verzoeker gaat hierop wederom niet in concreto in, laat staan dat hij er afbreuk aan doet. Voor het overige kan genoegzaam worden verwezen naar hogerstaande vaststellingen waaruit blijkt dat aan het vluchtrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 februari 2021, meent verzoekende partij vooreerst dat zij niet akkoord kan gaan met een “gedenatureerde” versnelde procedure. Ze wijst erop dat wanneer de commissaris-generaal gebruik maakt van artikel 57/6/1, §1 hij binnen de 15 (werk)dagen een beslissing moet nemen, anders kan hij het verzoek van verzoekende partij niet meer als kennelijk ongegrond beschouwen. Verzoekende partij wijst erop dat haar moeder rolstoelafhankelijk is en zij naar Albanië terugkeerde om voor haar ouders te zorgen. Ze benadrukt dat in bepaalde culturen, zoals de hare, de kinderen de zorg op zich moeten nemen voor de ouders, zelfs wanneer er dreiging heerst. Verzoekende partij wijst erop dat zij reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van haar problemen, hetgeen een objectief gegeven is. Verzoekende partij wijst erop dat haar moeder ernstige medische problemen kent en een procedure 9ter heeft opgestart.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3.1. Verzoekende partij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten.

Zo wijst verzoekende partij er opnieuw op dat wanneer de commissaris-generaal toepassing maakt van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, hij binnen de 15 werkdagen een beslissing moet nemen, en hij bij het verstrijken/overschrijden van die termijn het verzoek om internationale bescherming niet meer als kennelijk ongegrond kan beschouwen, waarbij ze opmerkt dat ze niet akkoord kan gaan met zo'n, zoals ze het noemt, “gedenatureerde” versnelde procedure.

De verzoekende partij gaat echter niet in het minst in en doet op die manier dan ook geenszins afbreuk aan hetgeen eerder met betrekking tot die al eerder in het verzoekschrift aangehaalde kritiek in de beschikking van 25 februari 2021 als volgt wordt opgemerkt:

“Verzoeker verwijst vooreerst naar de in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen om binnen de versnelde procedure een beslissing ten nemen en hij betoogt dat de termijn niet werd gehonoreerd aangezien hij reeds op 18 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelt tevens vast dat de redenen niet werden meegedeeld voor het niet respecteren van de termijn.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien voormelde termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoeker beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. Dit heeft geen bevoegdheidsverlies tot gevolg en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Met betrekking tot verzoekers verwijzing in dit verband naar artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat in bepaalde gevallen in de beslissing tot verwijdering, van de voorgeschreven termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken, dient erop gewezen dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt.

De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.”

4.3.2. Ook het feit dat zij naar Albanië terugkeerde om voor haar ouders, waaronder haar rolstoelafhankelijke moeder, te zorgen, werd door verzoekende partij reeds eerder aangehaald.

Met de loutere herhaling van die eerder ingeroepen argumentatie en haar algemene opmerking dat in bepaalde culturen zoals de hare, de kinderen de zorg op zich moeten nemen voor de ouders, zelfs wanneer er dreiging heerst, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij echter geenszins de grond in voormelde beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoeker hekelt vooreerst het motief van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoekers gedrag en dat van zijn moeder onverenigbaar zijn met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal geeft aan: “U verklaarde immers dat de problemen met E. H. al aanslepen sinds vijf of zes jaar geleden, enkele maanden na het ongeval dat uw vader veroorzaakte (CGVS, p. 8-9). Dit probleem vormde de aanleiding voor uw vertrek naar Zweden in 2015 (CGVS, p. 7). Toch keerde u vanuit Zweden terug naar Servië. In 2017 reisde u naar België en diende ook hier een verzoek om internationale bescherming in, om dezelfde redenen die u bij uw huidige verzoek aanhaalt (CGVS, p. 7) – inmiddels was uw vader overleden en had u ook problemen met de eigenaar van de grond waar jullie woonden (CGVS, p. 11). Opnieuw keerde u al na korte tijd terug naar Servië.”

Naar de mening van verzoeker was zijn terugkeer tweemaal ingegeven door de zorg voor zijn ouders en hij verwijst hierbij naar de zorg voor zijn vader die overleed in 2016 en naar de bijstand die zijn moeder nodig had, waaraan hij toevoegt dat zij hem achterna reisde. Verzoeker gaat met zijn betoog echter voorbij aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in dit kader dat verzoekers moeder ook al alleen was op het moment dat hij naar België vertrok en dat hij haar bovendien in 2018 opnieuw alleen achterliet om in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De commissaris-generaal merkt tevens terecht op dat verzoeker meermaals zijn ouders/moeder alleen achterliet in plaats van dat zij eveneens het land ontvluchtte(n) daar zijn moeder nu beweert om dezelfde redenen haar leven te vrezen als die waarvoor verzoeker al driemaal een verzoek indiende. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat het gegeven dat verzoeker tweemaal terugkeerde naar zijn land van herkomst zonder de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming af te wachten en dat hij vervolgens opnieuw in dezelfde woning introk waar hij problemen kende, een houding is die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers houding en het feit dat hij lijkt te ‘kiezen’ waar hij om internationale bescherming vraagt, klemmt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.”

4.3.3. Wat de opmerking ter zitting betreft dat verzoekende partij al eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van haar problemen en dat dit een objectief gegeven is, stelt de Raad vast dat uit de gegevens in het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekende partij eerder in 2017 een eerste keer om internationale bescherming heeft verzocht in België, doch dat zij toen reeds na anderhalve maand is teruggekeerd naar Servië waarop de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van haar verzoek vaststelde. Na een reis naar en verzoek om internationale bescherming dat

nadien volgde in Frankrijk, waar de Franse (asiel)autoriteiten verzoekende partij in het kader van de Dublin procedure naar België terugstuurden, diende verzoekende partij hier vervolgens huidig tweede verzoek om internationale bescherming in op 5 augustus 2019, dezelfde dag als die waarop ook haar moeder hier in België, weliswaar in haar geval een eerste maal, om internationale bescherming verzocht.

De Raad stelt vast en ter zitting wordt niet betwist dat verzoekende partij haar moeder haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als die aangehaald door verzoekende partij, haar zoon. In dit verband dient er opnieuw op te worden gewezen en de Raad beklemtoont dat aan het door hen ingeroepen relaas waarop zij hun verzoek steunen, op grond van de verschillende vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal zoals opgenomen in de bestreden beslissing, motieven die niet worden ontkracht of weerlegd, geen geloof wordt gehecht. Aan de door verzoekende partij en haar moeder ingeroepen asielmotieven wordt geen geloof gehecht, zoals eerder al werd aangegeven in de beschikking van 25 februari 2021. Verzoekende partij brengt geen, laat staan valabele elementen bij die vermogen hieraan afbreuk te doen.

4.3.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar moeder ernstige medische problemen kent en een procedure 9 ter heeft ingediend, zonder dat zij voorts ingaat op, laat staan concrete en valabele argumenten bijbrengt met betrekking tot de in de beschikking van 25 februari 2021 opgenomen grond, die hier een ander licht op kunnen werpen.

In dit verband stipt de Raad nog aan dat een aanvraag (tot verblijf in België) op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming twee verschillende procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekende partij, net als haar moeder, beweren in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijft (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

5. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 25 februari 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS